

**UCHWAŁA
PARLAMENTU MŁODYCH RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 20 listopada 2021 r.

o Izbie Samorządowej i zadaniach izby wyższej

W trosce o byt i przyszłość naszej Ojczyzny, Rzeczypospolitej Polskiej, w pełni świadomi jej wielkich i różnorodnych potrzeb, oraz świadomi, że potrzeby te spełniają jednostki tworzące naród, my członkowie Parlamentu Młodych Rzeczypospolitej, wierzymy, że samorządowcy w swojej znamienitej większości są osobami zdolnymi do odpowiadania za losy państwa. Milton Friedman słusznie zauważa, że władza nadana rządowi powinna zostać jak najmocniej rozproszona, przesunięta ze szczebla centralnego na szczebel lokalny. Senat RP jako izba refleksji powinien składać się nie tylko z polityków partyjnych, powinien on otworzyć swe drzwi na samorządowców, którzy z kolei powinni otrzymać miejsce, w którym będą mogli bronić interesów dolnych szczebli władzy i jednocześnie reprezentować je przed rządem oraz niższą izbą parlamentu polskiego. Uważamy, że Senat RP powinien zostać przemianowany na Izbę Samorządową.

Rozdział I

Postanowienia ogólne

Art. 1.

Niniejsza uchwała Parlamentu Młodych Rzeczypospolitej Polskiej jest manifestem młodego pokolenia. Zwracamy się do Zespołu Organizacyjnego Parlamentu Młodych RP, aby niniejsza uchwała została przekazana:

1) organom władzy ustawodawczej w Rzeczypospolitej Polskiej – Sejmowi i Senatowi Rzeczypospolitej Polskiej – a także przewodniczącym klubów i kół parlamentarnych i poselskich;

- 2) organom władzy wykonawczej Rzeczypospolitej Polskiej, w tym Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej i Radzie Ministrów;
- 3) Pełnomocnikowi Rządu do spraw polityki młodzieżowej.

Art. 2.

Apelujemy do decydentów naszego kraju, aby uchwała została przezeń rozpatrzona i potraktowana jako przedstawienie potrzeb i postulatów młodego pokolenia.

Art. 3.

Podstawą naszej wizji reformy Senatu Rzeczypospolitej Polskiej jest zniesienie zakazu łączenia urzędu Senatora ze stanowiskami w samorządach. Uważamy, że w obecnej chwili Senat jest „izbą czwartego czytania”, która nie zawsze skutecznie poprawia ustawy zaproponowane przez większość Sejmu czy Rząd. Uważamy także, że same wybory do Senatu RP są bardzo często formą wynagrodzenia członków partii politycznych, aby partie polityczne nie dominowały izby wyższej.

Art. 4.

Chcemy, aby Senat RP z „izby czwartego czytania” stał się prawdziwą izbą refleksji, wolną od partyjnych wojen oraz taką, która prezentować będzie prestiż i splendor, którym powinna się wyróżniać.

Rozdział II

Senat jako realna izba refleksji

Art. 5.

Istotną kwestią jest włączenie samorządowców w obrady Senatu RP poprzez zorganizowanie delegatur wywodzących się z każdego z województw w Polsce. Liczebność takiej delegatury ze wszystkich województw powinna łącznie wynosić nie więcej niż $\frac{1}{3}$ składu osobowego Senatu. Liczba delegatów powinna być obliczona na podstawie proporcji mieszkańców zamieszkujących poszczególne województwa. Delegatury powinny być opcjonalne, z wyłączeniem procedowania ustaw związanych z samorządem terytorialnym, określonych w art. 166 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 6.

Uważamy, że procedowanie ustaw związanych z samorządem terytorialnym, określonymi w art. 166 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, należy poprzedzić obowiązkowymi konsultacjami z samorządami oraz zrzeszeniami samorządów (takimi jak np. Związek Samorządów Polskich) w celu ustosunkowania się do projektów ustaw i oceny skutków regulacji.

Art. 7.

W celu zgromadzenia w Senacie osób o bogatym doświadczeniu polityczno-społecznym należy rozważyć wprowadzenie urzędu Senatora Dożywotniego, podobnie jak ma to miejsce w Republice Włoskiej. Senatorem Dożywotnim powinien móc zostać każdy były Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej. Jednocześnie sprzeciwiamy się możliwości mianowania Senatora Dożywotniego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej czy parlament ze względu na zakusy korupcyjne.

Rozdział III

Ustawy organiczne jako narzędzie izby refleksji

Art. 8.

Uważamy, że jednym z narzędzi izby wyższej parlamentu powinny być tzw. ustawy organiczne. Są to akty prawne formalnie usytuowane między Konstytucją a ustawami, określające takie kwestie jak konstytucyjne organy państwa, prawa i wolności człowieka i obywatela, ordynacja wyborcza, system liczenia głosów w wyborach do Sejmu i Senatu czy samorząd terytorialny.

Art. 9.

Ustawy organiczne powinny być uchwalane większością bezwzględną obu izb parlamentu z tym, że inicjatywa ustawodawcza ustaw organicznych powinna być przeznaczona tylko i wyłącznie izbie wyższej.

Art. 10.

Ustawami organicznymi powinny być przede wszystkim:

- 1) ustawy o Trybunale Konstytucyjnym i Trybunale Stanu;
- 2) ustawa o Sądzie Najwyższym;
- 3) ustawa o Krajowej Radzie Sądownictwa;

- 4) ustawa o Narodowym Banku Polskim;
- 5) ustawy o Rzeczniku Praw Obywatelskich i Rzeczniku Praw Dziecka;
- 6) ustawa o Najwyższej Izbie Kontroli;
- 7) ustawy o referendum ogólnokrajowym i referendum lokalnym;
- 8) ustawa – Kodeks wyborczy;
- 9) ustawy wynikające z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Rozdział IV

Komisje śledcze w Senacie

Art. 11.

W polskim prawie występuje pojęcie sejmowej komisji śledczej. Takie same komisje powinny występować także w izbie wyższej polskiego parlamentu w formie senackiej komisji śledczej. Komisja taka powinna powstawać większością głosów senatorów. Projekt takowej uchwały powinien wskazywać potrzebę oraz cel powołania komisji, a wniesiony powinien być przez Prezydium Senatu lub co najmniej dziesięciu parlamentarzystów.

Art. 12.

Senackie komisje śledcze powinny dysponować uprawnieniami prokuratorskimi, które nadają komisji prawo do przesłuchiwania świadków zgodnie z postanowieniami ustawy – Kodeks postępowania karnego.

Art. 13.

Zakończenie pracy owej komisji powinno być zwieńczone sprawozdaniem, które w rezultacie może prowadzić do pociągnięcia wskazanych osób do odpowiedzialności przed Trybunałem Stanu. Sprawozdanie powinno zostać przedstawione w trakcie posiedzenia zarówno Sejmowi, jak i Senatowi RP.

Art. 14.

W skład komisji powinno wchodzić przynajmniej 8 senatorów z obowiązkowym uwzględnieniem reprezentacji każdego z klubów i kół senatorskich, odpowiednio do ich liczebności.

Rozdział V

Weto Senatu

Art. 15.

Izba wyższa powinna mieć kompetencje, by większością zwykłą podjąć uchwałę odrzucającą ustawę złożoną przez Sejm, która może odrzucona być większością bezwzględną przez izbę niższą.

Art. 16.

1. Izba wyższa powinna mieć kompetencje, by większością bezwzględną podjąć uchwałę odrzucającą ustawę złożoną przez Sejm, która może zostać odrzucona jedynie przy większości kwalifikowanej 3/5 w izbie niższej.

2. Skierowanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej do ponownego rozpatrzenia przez Sejm ustawy, która wcześniej została odrzucona przez Senat trybem określonym w ustępie poprzedzającym, powinno wiązać się z możliwością odrzucenia takiego weta jedynie większością kwalifikowaną 2/3, nie zaś 3/5.